

natuur. En ook schijnt hij niet te kennen — althans lang niet zoo goed als die bescheiden en wijsgeerige Van Moerkerken! — de zoo aanbevelenswaardigen filosofischen twijfel aan de absolute juistheid zijner eigen opvattingen, eigen meeningen. Een levendige geest, ook deze Kalff, en zeker niet ontbloot van de echt litteraire notie en belangstelling, maar overigens hoezeer doortrokken van hollandsche.... schoolmeesters-eigenschappen!

Een boekje als dit behoorde juist in 't geheel niet militant te zijn. Het behoorde het oeuvre van Van Moerkerken zoo nauwkeurig mogelijk te beschrijven en te karakteriseeren, het behoorde dat oeuvre als 't ware op te tillen en het te heffen in het licht der eeuwigheid — desnoods met ganschelijk negeeren van wat de tijd er alzo over gemeend en beweerd heeft. Ik weet wel, dit is zeker een al te zware eisch, een onmogelijkheid misschien, voor den tijdgenoot — tegenover den 17e-eeuwschen Vondel staat men zoo anders dan tegenover den eenige jaren ouderen vriend — maar ja, het ideaal, men moet er dan ten minste naar trachten! En dat is wat G. Kalff Jr., zoo in 't geheel niet heeft gedaan. Deze vervulde van Van Moerkerkens werk heeft zelfs niet kunnen nalaten zijn eigen — toch heusch niet zoo bijzonder interessante — opinies over onze allerjongste litteratuur ten beste te geven, zonder eenig verband met zijn onderwerp, alleen maar om zich eens lekker te luchten!

Van harte hoop ik, dat Kalffs boekje belangstelling wekken zal voor Van Moerkerkens werk — want dit werk is ons aller belangstelling ten zeerste waard — maar ook wanneer dit blijkt geschied te zijn, de manier waarop zal ik blijven betreuren.

H. R.

GERBEN COLMJON, *Kalderionen*, Leiden, Leidsche Uitgeversmaatschappij, zonder jaartal.

Echt beginnerswerk. „Sturm und Drang” van begin tot eind. Wel sympathiek jongensachtig soms, ook in zijn grappige pedanterie. Dit *Kalderionen* — de titel is zoo maar een klankenreeksje, even nonsensicaal als het grootste deel van het boek zelf — dit „eerste boek” is heusch nog niet de moeite waard van er veel over te peinzen of diepzinnig over te pennen. Maar de schrijver is iemand die schrijven kán. Hoe wild en dazerig ook deze zijn eerste uiting moge zijn, wij moeten op Colmjon blijven letten. Hij beschikt over een natuurlijke welsprekendheid. Zoodra hij waarlijk iets te zeggen zal hebben, zal hij het goed zeggen. Enkele bladzijden — door hem zelf wellicht het geringst geschat — bewijzen daarenboven dat hij opmerken, beschrijven en iets vertellen kan. Dat zijn uitstekende gegevens — ik ben benieuwd: wat zal hij er meê doen?

H. R.